

Osudoví kamarádi*

TAJEMNÝ LEKTVAR

LINDA CHAPMANOVÁ

mladá fronta

Osudoví kamarádi Tajemný lektvar

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Linda Chapmanová
Osudoví kamarádi: Tajemný lektvar – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Osudoví kamarádi*

TAJEMNÝ LEKTVAR

Osudoví kamarádi*

TAJEMNÝ LEKTVAR

LINDA CHAPMANOVÁ
ILUSTROVALA LUCY FLEMINGOVÁ

mladá fronta

Hluboko ve třpytivých lesích postávali kolem lesní tůňky sovička, jelen, jezevec a vlčice a sledovali výjev, který se zračil na lesknoucí se vodní hladině. Ukazoval čtyři desetileté dívky, každá z nich se mazlila s jedním zvířátkem – liškou, veverkou, kocourem a srnečkou. Všechna zvířátka měla nádherné indigově modré oči.

„Majka, Lotka, Ivet a Róza,“ pronesla vlčice. „Ukazuje se, že jsou skvělými Osudovými kamarády.“

„To ano. Pomocí kouzel konají v lidském světě spoustu dobra,“ souhlasila sovička.
„Jejich kouzelná zvířátka jim pomáhají objevit v sobě nové schopnosti a rozvíjet je.“

Čas od času se mláďata kouzelných zvířátek vydají do světa lidí. Tam si najdou děti, které věří na kouzla, a stanou se z nich Osudoví kamarádi. Každé takové zvířátko pak své dítě naučí, jak se napojit na kouzelnou moc proudící mezi světem lidí a světem kouzel a jak díky ní konat dobré skutky a čelit lidem, kteří chtějí kouzel zneužít a páchat zlo.

„Zdá se, že naše kouzelná zvířátka jsou se svými kamarády velmi spokojená,“ prohodil jezevec.

„To skutečně jsou, zároveň teď ale čelí nebezpečné hrozbě,“ odtušila sovička.

„I když zatím nevím, o koho jde, osoba, která si v jejich blízkosti pohrává s černou magií, je velmi mocná.“

„Brzy dojde na souboj,“ přidala se vlčice.
Sovička vážně přikývla. „A ten se blíží
kvapem.“

Jelen vypadal neklidně. „Doufejme, že
naše zvířátka a jejich kamarádi zvítězí.“

KAPITOLA PRVNÍ

To se mi asi jenom zdá. Majka se rozhlédla kolem a zachvěla se. Stála v lese a měla na sobě jenom pyžamo. Na východě byl na nebi vidět jen slabý náznak svítání.

Chci se probudit, pomyslela si Majka odhodlaně. *Hned se probud'*! To se ale nestalo. Skrze stromy uviděla lesní palouček, kde se poprvé setkala s Kapradinkou, liškou ze světa kouzel. Vykročila směrem k němu, vtom se ale zarazila. Uprostřed paloučku stála postava v plášti obklopena zeleně

světélkujícím kruhem. Trhala listí a házela ho do stříbrné misky. Majce přeběhl mráz po zádech. Měla pocit, že se přihodí něco špatného. *Probud' se*, přesvědčovala rychle samu sebe. *No tak, vzbud' se*. Dál však zůstávala v lese.

„Břečtan popínavý... bršlice kozí noha... noční stíny...“ mumlala si žena, zatímco odhazovala lístky rostlin do misky. Tvář ji zakrývala velká kápe. „Lístky a rostliny, spojte se, smíchejte, ovládnout věčnost mi navždycky dopřejte...“

Mávala nad miskou rukou a vzhůru stoupal zelený dým. Potom ukázala na křovisko opodál. V tu ránu na něm rozkvetly drobné růžovobílé kvítky a keř se rozpučel, jako kdyby byl letní den, a ne studená zimní noc.

Ta žena kvítky otrhala a přidala je do misky. „*A aby se kouzlo zpečetilo*,“ pokračovala.

Dým zhoustnul a k Majčiným nosním dírkám zavanul jakýsi hořký zápach.

„Stromy, dejte mi svou sílu!“ vykřikla žena.

Po paloučku se prohnal studený vítr, rozfoukal Majce její špinavě blondaté vlasy střižené po ramena, až jí lítaly kolem obličeje, a opřel se jí do nohavic pyžama. Dívka cítila, jak ve vzduchu praská kouzelná moc a píchá ji na kůži jako jehličky. Stromy se zatřásly, potom se uvnitř misky objevil záblesk světla a na paloučku to zase utichlo.

Žena se zasmála, vytáhla z kapsy stříbrnou lahvičku a naplnila ji tmavou tekutinou

z misky. Pak se narovнала a lahvičku pozvedla ke hvězdám. „Pro ty, kteří se chtějí plést do mých záležitostí,“ řekla ponuře. „Budou toho litovat.“

Jen co Majka zahlédla tu stříbrnou lahvičku, kterou žena svírala v dlaních, ucítla, jak se jí silně zmocňuje zlá předtucha.

Žena si lahvičku se smíchem zastrčila do kapsy svého pláště a odkráčela z paloučku. Prošla kolem Majky a aniž by si jí všimla, její tmavý plášť se dívce zavlnil u kotníků...

Majka se probudila a srdce jí bušilo jako o závod. Čísi vlhký čumáček jí očichával tvář. „Jsi v pořádku?“ Přistihla se, jak se Kapradince dívá do jejích indigově modrých očí. „Měla jsi noční můru?“ zeptala se liška ustaraně.

Dívka přikývla, posadila se a rozhlížela se po pokoji. Přespávala s kamarádkami u Ivet doma. Kocour Šťovík, Ivetino kouzelné zvířátko, se kamarádce rozvaloval u nohou.

Lotka spala spolu s veverkou Kaštánkem přituleným na hrudi na rozkládacím lehátku, zatímco Róza, stejně jako Majka, spala na nafukovací matraci na podlaze. Srnečka Vrběnka ležela vedle Rózy, křehké nožky měla stočené pod sebou a hlavu položenou na dívčiných zádech. Všichni vypadali velmi

klidně. Majka si Kapradinku přitáhla do náruče a pohladila ji po hebkém zrzavém kožíšku. Liščiny černé vousky dívku pošimraly po pokožce.

„Byla to noční můra s kouzly?“ zeptala se liška a přitulila se k dívce o něco víc.

Majka si při vzpomínce na ten sen odhrnula vlasy. „Ano, byla.“

Kouzelná zvířátka ukázala Majce a jejím kamarádkám, jak se napojit na proud kouzel, aby mohly samy kouzlit. Každá z dívek měla jiné kouzelné schopnosti.

Ivet dokázala vytvářet iluze, cestovat pomocí stínů a poroučet Zlounům, aby se vrátili mezi stíny, kam patřili. Lotka uměla být neuvěřitelně hbitá a dokázala strašně rychle běhat. Róza uměla uzdravovat a utěšovat a také měla schopnost přikázat lidem, aby udělali to, co po nich žádá, ačkoliv jí tahle schopnost naháněla strach a používala ji jen zřídkakdy. Majčiny schopnosti souvisely se

zrakem. Na lesklém povrchu, ale i na vodní hladině dokázala sledovat, co se dělo na nějakém vzdáleném místě, a také vidět minulost a nahlížet do budoucnosti. Ve snech se jí pak často zjevovaly užitečné věci.

„Co jsi zahlédla?“ zeptala se Kapradinka.

Majka jí sen převyprávěla.

„Takovýhle sen už jsi jednou měla, viď?“ zeptala se liška.

„Tak trochu, ale úplně stejný nebyl,“ odpověděla Majka. Když se jí naposledy zdálo o ženě zahalené v plášti, také čerpala energii z okolních stromů a vyráběla z ní lektvary. „Tentokrát tam tolik nefoukalo a neblýskalo se a ta žena nechala rozkvést keř a pak z jeho kvítků umíchala lektvar. Pronášela u toho slova, která zněla jako nějaké zaklínadlo.“ Při vzpomínce na stříbrnou lahvičku, kterou ta osoba zvedla do výšky, se Majka roztřásla. „Nevím, co přesně dělala, ale připadalo mi, že jde o nějaké velmi zlé čáry.“

„Raději o tom povíme ostatním,“ navrhla Kapradinka nervózně.

Majka pohlédla k oknu. Po noční obloze se rozlévalo bledé světlo.

„Tak jo. Pojdme je probudit.“ Všechny kamarádky obešla a jemně jim zatřásla za ramena, liška mezitím vzbudila všechna kouzelná zvířátka. Kaštánka s Vrběnkou šťouchla do čumáčku, když ale přišla řada na Šťovíka, drze ho zatahala za jeho dlouhý ocas.

Se zasyčením vyskočil na nohy a upřeně se na lišku podíval.

„Co to děláš, liško?“ zaprskal. „Jak se mě opovažuješ kousnout do –“

„Majce se zdál sen,“ přerušila ho Kapradinka. „Potřebovala jsem tě co nejrychleji vzbudit. No tak, kocourku.“

Nechala Šťovíka napospas své zježené srsti a zase Majce vyskočila do náruče. Ta sice nesouhlasně zavrtěla hlavou, ale nemohla si

pomocť a musela se smát. Kapradinka se Šťovíkem měli vztah plný pichlavých poznámek. Kocour uměl být pěkně arogantní a Kapradinka si z něj uměla utahovat.

Brzy nato už všechny dívky seděly na Majčině nafukovací matraci, přes nohy měly přehozenou peřinu, tulily se ke svým zvířátkům a poslouchaly, jak Majka vypráví, o čem se jí zdálo.

„Takže jsi byla v lese a viděla jsi nějakou postavu, jak míchá lektvar?“ zeptala se Ivet.

„Určitě to byla ta samá osoba jako minule?“ zjišťovala Róza a pohladila Vrběнку po její sametově hnědé skvrnité srsti.

„To rozhodně,“ odpověděla Majka. „Neviděla jsem jí do tváře, ale jsem si jistá, že to byla jedna a ta samá osoba.“

„Ta, která na paloučku čarovala, míchala lektvary a povolávala Zlouny,“ dodala Vrběнка a zachvěla se.

Majka přikývla. Lesní palouček byl jakousi křižovatkou mezi světem lidí a světem kouzel, proud kouzel tu byl proto velmi silný. Před pár týdny dívky spolu se svými zvířátky přišly na to, že rostliny na něm vadnou – jarní kvítky a zelená poupata usychaly. Zvířátka měla podezření, že si někdo na paloučku zahrává s černou magií a vysává z něj sílu. A jak se zdálo, Majčiny sny a představy to potvrzovaly.

„Majko, myslíš si, že jsi viděla něco, co už se odehrálo v minulosti, nebo něco, co se má teprve stát?“ zeptala se Lotka. „Ve snech se ti zjevuje obojí, vid’?“

Majka přikývla. „Nemám tušení, jestli šlo o minulost, nebo budoucnost.“

„Říkala jsi, že v tom snu už skoro svítalo,“ zamyslela se Ivet a podívala se k oknu. „No a slunce právě vychází. Že bys viděla přítomnost?“

Na tuhle možnost Majka nepomyslela. „Možná... Měla jsem na sobě *pyžamo*,“ řekla pomalu.

„Takže jsi mohla vidět, co se odehrává, když se to zrovna dělo?“ zkusila Kapradinka a nastražila uši. „To je chytré, Ivet!“

„Jistěže je,“ pronesl Šťovík. Zavrnl a přitiskl se Ivet na hrud'. „Ivet má *vždycky* výborné nápady.“

Ivet vypadala potěšeně. „Jestli se to stalo teprve před chvilkou, možná budou na

paloučku ještě nějaké stopy – nějaké vodítko, které by nám pomohlo zjistit, kdo je ta osoba,“ navrhla nedočkavě. „Mohli bychom tam třeba najít otisk chodidla nebo tam ta osoba mohla něco upustit.“ Odhrnula peřinu. „Měli bychom se tam jít podívat.“

„Souhlas!“ řekla Majka a vyskočila z postele.

„Ivet, ale co když sem přijde tvoje maminka?“ zeptala se Lotka.

„Nechám tady vzkaz, že jsme vyrazily na brzkou ranní procházku a vezmu si s sebou mobil, aby mi mohla zavolat, kdyby se bála,“ řekla Ivet. „Bude to v pohodě.“

„Ehm... co když tam půjdeme a dotyčná se vrátí?“ napadlo Rózu.

„Tím líp. Aspoň budeme vědět, o koho jde, a ty jí budeš moci pomocí kouzla poručit, aby toho nechala!“ odpověděla Ivet.

„Tak teda... jo,“ řekla Róza a vypadala trochu znepokojeně.

„Pojďme se všechny obléknout!“ vybídla kamarádky Ivet. Popadla mikinu s kapucí a natáhla si ji přes vršek od pyžama.

„Přesně, přestaňte tu chytat lelky a pojďme něco podniknout,“ řekl Šťovík, přeběhl přes nafukovací matrace a s očekáváním se zastavil u dveří, chundelatý ocas vztyčený do vzduchu. „Ivet má pravdu. Není času nazbyt.“

Kapradinka se k němu přihnala. „Pro jednou s tebou souhlasím, kocourku,“ přidala se liška, oči jí zářily vzrušením a vrtěla ocasem. „Jde se na to!“

KAPITOLA DRUHÁ

Majka se rozhlédla po lesním paloučku, žaludek jí svíraly obavy. Větve stromů byly holé, a dokonce i ze stálezelených jedlí opadávalo jehličí. Tráva zhnědla, ve vzduchu byla cítit vlhkost a hniloba a potůček, který se za normálních okolností valil dolů a tříštil o kameny, než se ztratil mezi stromy, teď tekł v pomalém tempu.

Palouček byl obvykle velmi klidné a nádherné místo, který dával domov nejružnějším lesním tvorům, kde kvetly květiny,

prozpěvovali ptáci. Teď tu však bylo až děsivé ticho a klid.

Kapradinka jdoucí po Majčině boku zavrčela. „Někdo tady jistojistě používá zlá kouzla.“

Šťovík slídl po paloučku. „Souhlasím. Připadá mi, že je něco ve vzduchu – je takový řidší.“

„Je v něm cítit něco kyselého,“ přidala se Vrběnka a zastříhala jemným ušima.

„To se mi nechce líbit,“ řekl Kaštánek a s chvějícím se ocáskem seskočil Lotce z ramene do náruče.

„Cítíš Zlouny?“ zeptala se Ivet Šťovíka.

Šťovík zavětril. „Ne. Mám za to, že ať už tu čaroval kdokoliv, tentokrát Zlouny nepovolával.“

Zlouni byli zlí duchové. Lidé, kteří ovládali černou magii, je dokázali povolat ze stínů. Jakmile se ocitli ve světě lidí, byli strůjci potíží – vzbuzovali v lidech pocity jako žárlivost, nenávisť a strach. Teprve minulý

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Osudoví kamarádi: Tajemný lektvar***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.